

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem głównym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Tytułem ewentualnym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie T-670/19;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie F. Carbaja Ferrera całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut odwołania dotyczy, po pierwsze, naruszenia prawa w zakresie wykładni decyzji określającej etapy postępowania rekrutacyjnego dla urzędników wyższego szczebla z dnia 16 maja 2000 r., zmienionej decyzją Prezydium z dnia 18 lutego 2008 r., oraz wykładni zasad równego traktowania i przejrzystości, a po drugie, przeinaczenia okoliczności faktycznych. Parlament podnosi, że Sąd błędnie stwierdził, że procedura mianowania dyrektora ds. mediów Dyrekcji Generalnej ds. Komunikacji została przeprowadzona w sposób nieprawidłowy, ponieważ komitet doradczy ds. mianowania urzędników wyższego szczebla nie stosował tych samych kryteriów analizy porównawczej osiągnięć w trakcie całej procedury.

W ramach zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych i dowodów, Parlament podnosi, że sąd nie wziął pod uwagę funkcji sprawozdania z rozmów kwalifikacyjnych, sporządzanego przez komitet doradczy i niesłusznie stwierdził, że organ powołujący nie uwzględnił w odpowiedni sposób doświadczenia zawodowego skarżącego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 6 października 2021 r. – RU, PO/Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH

(Sprawa C-617/21)

(2022/C 37/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RU, PO

Strona pozwana: Nissan Leasing, Volkswagen Leasing GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu, zawarte na czas określony wynoszący około dwóch lat lub dłużej z wyłączeniem zwykłego prawa do wypowiedzenia, w których to umowach konsument musi zapewnić ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej oraz pełne ubezpieczenie casco pojazdu, poza tym jest odpowiedzialny za dochodzenie praw z tytułu wad wobec osób trzecich (w szczególności wobec sprzedawcy i producenta pojazdu), a ponadto ponosi również ryzyko utraty, uszkodzenia i innego obniżenia wartości, są objęte zakresem stosowania dyrektywy 2011/83/UE⁽¹⁾ lub dyrektywy 2008/48/WE⁽²⁾ lub dyrektywy 2002/65/WE⁽³⁾? Czy są one umowami o kredyt w rozumieniu art. 3 lit. c) dyrektywy 2008/48/WE lub umowami o świadczenie usług finansowych w rozumieniu art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/83/UE i art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65/WE?

2. Jeżeli umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu – takie jak te opisane w pytaniu w pkt 1 – są umowami o świadczenie usług finansowych:

- a) Czy lokal przedsiębiorstwa należący do osoby, która inicjuje transakcje z konsumentami w imieniu przedsiębiorcy, ale sama nie ma umocowania do zawierania danych umów, również stanowi lokal przedsiębiorstwa będący nieruchomością w rozumieniu art. 2 pkt 9 dyrektywy 2011/83/UE?

W wypadku odpowiedzi twierdzącej:

- b) Czy dotyczy to również sytuacji, gdy osoba inicjująca zawarcie umowy jest przedsiębiorcą działającym w innej branży lub nie jest upoważniona na mocy przepisów dotyczących nadzoru lub cywilnoprawnie do zawierania umów o świadczenie usług finansowych?

3. Jeżeli na jedno z pytań z pkt 2 lit. a) lub b) zostanie udzielona odpowiedź przecząca:

Czy art. 16 lit. l) dyrektywy 2011/83/UE należy interpretować w ten sposób, że umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu (takie jak te opisane powyżej w pytaniu w pkt 1) są objęte tym wyjątkiem?

4. Jeżeli umowy leasingu pojazdów samochodowych z rozliczaniem przebiegu – takie jak te opisane w pytaniu w pkt 1 – są umowami o świadczenie usług finansowych:

- a) Czy umowa zawierana na odległość w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE i art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE ma miejsce również wtedy, gdy w trakcie negocjacji umowy doszło do osobistego kontaktu jedynie z osobą, która na rzecz przedsiębiorcy inicjuje transakcje z konsumentami, ale sama nie ma umocowania do zawierania danych umów?

W wypadku odpowiedzi przeczącej:

- b) Czy dotyczy to również sytuacji, w której osoba inicjująca zawarcie umowy jest przedsiębiorcą działającym w innej branży lub nie jest upoważniona na mocy przepisów dotyczących nadzoru lub cywilnoprawnie do zawierania umów o świadczenie usług finansowych?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/65/WE z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.U. 2002, L 271, s. 16).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 8 października 2021 r. – VB/GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH**

(Sprawa C-625/21)

(2022/C 37/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: VB

Druga strona postępowania: GUPFINGER Einrichtungsstudio GmbH